

podzim 2020 je **art**
pop je **art**
linka je **art**
janáček je **art**
meky je **art**
horor je **art**
spejbl je **art**
podařilová je **art**
punk je **art**
černoch je **art**
prokop je **art**
kytice je **art**
vincent je **art**
pospíšil je **art**
beethoven je **art**
česká televize je **art**
černý je **art**
lábus je **art**
cirkus je **art**

TÉMATA

Týden dárků

Nejen pop

Z první řady

Osobnosti

Beethoven: 250. výročí narození

Tanec, horory, punk, divadla i fresky

Filmy a seriály

 art

Letošní rok začal tak, jak si to jen málokdo dokázal představit. Když se brzy zjara zavřela všechna kina, divadla, koncertní sály i galerie, posílil kulturní kanál okamžitě svoji nabídku o mimořádné benefiční přenosy a další špičkové zážitky z tuzemské i světové kulturní scény. A výsledek se brzo dostavil: jaro se stalo nejsledovanějším půlrokem v historii ČT art a tento trend divácké přízně si držel i v létě. Je to příjemná startovací pozice do dalšího roku jeho existence, ovšem zároveň i pozice, která zavazuje. Jsem přesvědčen, že podzimní nabídka má všechny předpoklady pro to, aby na úspěšné období navázala.

ČT art si na přelomu srpna a září připomene sedm let existence a to je příležitost ke slibům něčeho, co chceme, ale hlavně umíme splnit. Divákům třeba to, že ve vysílání opět najdou pestrý mix všech uměleckých oborů, žánrů, záznamů, přímých přenosů, dokumentů, filmů, výjimečných zážitků ze zahraničí i domácí scény, mix premiér i věcí

z takzvaného zlatého fondu České televize. Tedy všechno to, co dělá kulturní kanál přitažlivým.

Umělcům, že to budou právě oni, na koho se zaměří naše pozornost, protože jedině konkrétní tvůrce, architekt, rocker, operní pěvec, dirigent, skladatel, tanečník, spisovatel či třeba malíř může za to, že má kulturní kanál co nabídnout. A právě portréty takových výjimečných lidí budou i v druhé polovině roku jedním z pilířů našeho vysílání.

A do třetice – sami sobě jsme si slíbili, že když už si máme připomenout rozjezd kulturního kanálu, narozeniny oslavíme ve velkém a novou sezónu odstartujeme přímým přenosem veleúspěšné inscenace Kytice z Národního divadla. Říká se, že první dojem rozhodne o všem. To je sice pravda, ale přitažlivý obsah nabídne naše stanice po celý rok.

TOMÁŠ MOTL / výkonný ředitel ČT art

NE 30. SRPNA

20:00 Kytice

PŘÍMÝ PŘENOS

22:20 Já, Patrick Swayze

PREMIÉRA

Sbírka balad Karla Jaromíra Erbena vyšla poprvé v roce 1853 pod názvem Kytice z pověstí národních a již v době svého vzniku slavila úspěch a ovlivnila mnoho umělců. V roce 2019 se k nim přiřadil režijní tandem SKUTR (Lukáš Trpišovský, Martin Kukučka), který se členkami a členy Činohry Národního divadla nastudoval jevištní adaptaci Erbenových balad. Kritika na tuto inscenaci nešetřila chválou a označila ji za ohromující podívanou a hold českému jazyku. V inscenaci účinkují herecká esa jako například František Němec, Iva Janžurová nebo Tatjana Medvecká. O diváckém ohlasu svědčí nejlépe fakt, že inscenace je od své premiéry beznadějně vyprodaná.

SKUTR: INSCENOVÁNÍ V NÁRODNÍM DIVADLE VYVOLÁVÁ OČEKÁVÁNÍ. PŘINÁŠÍ TO NEOPAKOVATELNÝ ZÁŽITEK I KOMPLIKACE

Jak se stavíte k záznamům divadelních představení? Přijde Vám to sympatické, nebo patříte mezi zastánce toho, že jde pouze o „náhradu“ z přímé návštěvy divadla?

LUKÁŠ TRPIŠOVSKÝ: Přenos divadla na televizní obrazovku podle mne nemůže nikdy zprostředkovat atmosféru divadelního představení. Jde o společný zážitek skupiny lidí, vzájemné sdílení emocí. Jsou ale inscenace, u kterých se podaří zachytit velkou část toho všeho, u některých menší. Osobně jdu mnohem raději na inscenaci do divadla.

V čem může být naopak výhodou záznamu divadelního představení?

MARTIN KUKUČKA: Jsou představení, která jsem nemohl vidět z časových důvodů nebo se hrála daleko a nemohl jsem na ně jet. Pak jsem rád, že je mohu zhlédnout v televizi ze záznamu.

Kytice patří mezi výrazné projekty Národního divadla. Diváci ČT art uvidí inscenaci v přímém přenosu v rámci Týdne dárků. Čím si podle Vás diváci získala? Proč funguje spojení tandemu SKUTR s tradiční látkou, jakou je Kytice?

MK: Kytice má skutečně mimořádný divácký ohlas. Jsme za to všichni rádi, ale nikdo nevíme, proč se tak stalo. Roli hrálo asi víc faktorů. Zejména je to text Karla Jaromíra Erbena, který k Čechům stále emotivně promlouvá. Pak si myslím, že se mimořádně povedla

scéna, za kterou získal Jakub Kopecký Cenu divadelní kritiky, a kostýmy Simony Rybákové. Společně s hudbou Petra Kalába a pohybem Jana Kodeta vznikly emotivně působivé obrazy, které podporují mluvené slovo. A pak se mimořádně šťastně povedlo obsazení. Všichni herci hrají s radostí každé představení a to je myslím znát. Nad tím vším je cítit, jak si nejstarší generace herců podává ruku s nejmladšími členy souboru divadla. Několikrát se stalo, že představení působilo skoro až jako obřad v kostele.

LT: My s Martinem máme velmi blízko k folklóru. Jeho ozvuky se objevují skoro v každém naší inscenaci, tak je doufám v Kytici cítit, že ji bereme vážně, že s tou sumou lidských zkušeností a emocí rádi pracujeme. Že se proti ní nevymezujeme, nebojujeme s ní, ale naopak je zde určitý zdravý respekt.

Co je na Kytici tak nadčasové, že má i přes nespočet interpretací a zpracování stále co říct?

MK: Nadčasový je zejména náš emocionální vztah k ní. Po celé generace. To je co říct. Češi většinou rádi zlehčují a parodují, ale Kytici berou vážně.

Nahrává současná doba a vkus českého diváka spíše tradiční látce, nebo modernímu námětu?

LT: Přál bych si, abychom byli co nejvíc otevření diváci, kteří se nebojí nových

Patrick Swayze popletl svého času v roli tanečníka Johnnyho hlavy milionům dívek a žen celého světa. Málokdo ale dnes ví, kudy vedla jeho cesta k hvězdnému úspěchu. O jeho dětství, problematickém vztahu s ambiciózní matkou, o jeho sportovních, tanečních a nakonec i hereckých začátcích hovoří v dokumentu jeho nejbližší: bratr, manželka, přátelé i kolegové, mezi nimiž nechybí ani jeho partnerka z Hříšného tance Jennifer Greyová.

PO 31. SRPNA

20:00 Magnesia Litera

PŘÍMÝ PŘENOS

Slavnostní vyhlášení nejlepších českých a překladových knih uplynulého roku. V osmi soutěžních kategoriích nominovaly odborné poroty celkem dvacet sedm knih, mezi favority patří romány Jana Němce Možnosti milostného románu a Davida Zábranského Logoz nebo historická monografie Petra Čorneje Jan Žižka. O hlavní ceně Magnesia Litera – Kniha roku – a také o nadžánrové kategorii DILIA Litera za debut roku bude tradičně rozhodovat třisetčlenný sbor hlasujících, který tvoří lidé všech profesí knižní branže: knihkupci, knihovníci, redaktori, kritici, pedagogové i samotní autoři, samozřejmě s vyloučením těch, u nichž by mohl nastat střet zájmů. Večerem z Nové scény Národního divadla v Praze již tradičně provedou moderátorka České televize Daniela Písařovicová a herec a režisér Jiří Havelka.

21:20 Oliver Twist

PREMIÉRA

V roce 2005 se předlohy Charlese Dickense chopil světoznámý režisér Roman Polanski, který chtěl natočit příběh tak, aby zaujal jeho děti a jejich vrstevníky. Se zkušeným scenáristou Ronaldem Harwoodem zpracovali látku jako tradiční historické vyprávění s důrazem na dickensovskou atmosféru chudoby třicátých let devatenáctého století. Toto pojetí podtrhují již úvodní titulky, vycházející z rytin Gustava Dorého. Z hereckého obsazení je kromě dětských představitelů Barneyho Clarka (Oliver) a Harryho Edena (Lišák Ferina) třeba vyzdvihnout zejména Bena Kingsleyho v roli Fagina. Koprodukční snímek vznikl z větší části v České republice za účasti českého koproducenta a českého filmového štábu.

Týden dárků

ÚT 1. ZÁŘÍ

20:00 Carmina Burana ze Zakázaného města

PREMIÉRA

Večerní koncert ze Zakázaného města v Pekingu, na kterém v podání Šanghajského symfonického orchestru zazní skladby Liou Tchien-Chua Jarní noc, Maxe Richtera Listopad s houslovým sólem, Rachmaninovův druhý klavírní koncert a kantáta Carla Orffa Carmina Burana, jejíž české přebásnění vytvořila Anna Kareninová. Carmina Burana byla složena na motivy stejnojmenného souboru středověkých básní a písní, které byly sepsány kolem roku 1230. Z více než dvou set původních textů, které byly psány v různých jazycích (staroněmecky, latinsky, starofrancouzsky a italsky), vybral německý skladatel Carl Orff pouze některé a vkomponoval je do scénické kantáty. Cyklická skladba pojednává o stále se otáčejícím kole vrtkavé štěstěny, jarní obnově přírody, obsahuje písně milostné i pijácké, neopomine požívačné obžerství. V závěru večerního koncertu zazní čínská lidová Píseň o květu jasmínu v podání šanghajského Jarního dětského sboru a dalších účinkujících.

21:55 Julieta

PREMIÉRA

Oproti většině dřívějších filmů Pedra Almodóvara nevychází Julieta z režisérova vlastního námětu, ale jde o adaptaci tří povídek od Alice Munroové. Tomu také odpovídá režisérův odklon od některých jeho typických prvků (chybí ztřeštěné chování na hraně parodie a také extrémně zamotané dějové linky) ve snaze odvyprávět příběh o odloučení matky a dcery s respektem k předloze. Na druhou stranu Almodóvar nijak neslevil ze své palety sytých barev a hlubokých citových pout, díky které lze jeho rukopis rozpoznat hned na první pohled.

ST 2. ZÁŘÍ

20:00 Když se řekne Jiří Černý

PREMIÉRA

První článek mu vyšel už před sedmašedesáti lety a netýkal se hudby - Jiří Černý totiž začínal jako sportovní novinář. Později, když se z něho stal kulturní redaktor, se zabýval klasičkou hudbou, a od té už vedla cesta k hudbě populární a rockové. Když o ní začínal na přelomu padesátých a šedesátých let minulého století psát, nebylo na poli české hudební kritiky na co navazovat, protože rock k nám ve stejné době teprve nesměle přicházel v podobě prvních vlašťovek. Dokument se ohlíží za více než osmdesáti lety života publicisty a kritika, který se stal historicky prvním „nehudebníkem“, který vstoupil do Síně slávy cen České hudební akademie.

20:55 Pink Floyd – Live In Venice

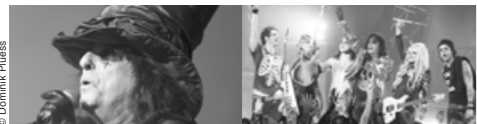
PREMIÉRA

Unikátní koncert legendární britské rockové skupiny na plovoucím pódiu v benátské laguně z roku 1989. Davy fanoušků zaplnily celé náměstí Svatého Marka a částečně i vodní hladinu, kde sledovaly vystoupení z tradičních gondol.

21:55 Alice Cooper

PREMIÉRA

Předtím, než na pódiu přišel Marilyn Manson, předtím, než na plátna přišel Freddie Krueger, svět hrůzy ovládal Alice Cooper. Unikátně filmařsky zpracovaný portrét Vincenta Furniera, syna faráře, který se změnil v noční můru všech rodičů – Alice Coopera. Portrét mistra hororových show s funkční gilotinou a spoustou krve na pódiu. Příběh rockové ikony, který vypráví Alice Cooper osobně.

23:20 Mýtus jménem Frankenstein

Příběh hrůzostrašného monstra a jeho tvůrce, doktora Frankensteina, fascinuje lidi už více než dvě století. A přitom na samém počátku bylo zcela běžné letní vymýšlení a vyprávění strašidelných příběhů. Zatímco Mary Shelleyová vymyslela Frankensteina, lord Byron napsal příběh o upírovi. Ten poté přepsal a vydal John William Polidori a položil tak základy k pozdějšímu draculovskému fenoménu. I Frankenstein začal žít svým životem. Necelých sto let po vzniku románu se přihlásil o slovo i film, hrozné monstrum si zahrál například Robert De Niro. Francouzský dokumentární film poodhalí zákulisí vzniku Frankensteina a zajímavé zázemí, z něž pocházela jeho autorka.

ČT 3. ZÁŘÍ

20:00 S láskou Vincent

PREMIÉRA

Celovečerní snímek o malíři Vincentu van Goghovi navazuje na slova samotného génia, který pronesl, že „může komunikovat pouze skrze své malby“. Byl natočen kombinací hraného filmu a animace originálních olejomalb. V téměř hodinu a půl dlouhém snímku, který vznikl několik let, divák uvidí skoro šedesát sedm tisíc originálních olejomalb. Kdyby se rozložily, dokázaly by podle tvůrců svou plochou pokrýt celý Londýn nebo newyorský Manhattan. Jedná se o první film na světě, který vznikl pomocí této techniky. Předlohou pro animované obrazy jsou hrané scény. V obsazení figurují jména jako Saoirse Ronanová, Aidan Turner nebo Helen McCroryová. Film byl nominován na Oscara a vyhrál cenu publika na Mezinárodním festivalu animovaných filmů v Annecy.

21:30 Queen a Adam Lambert: The Show Must Go On

PREMIÉRA

Legendární britská rocková kapela Queen zůstává na vrcholu, byť už to vypadalo, že své místo bude mít hlavně v hudebních encyklopediích. Jenže spojení s talentovaným Adamem Lambertem a oceňovaný film Bohemian Rhapsody vrátili kapelu na scénu. Dokument mapuje období po smrti Freddieho Mercuryho a způsob, jak se s ní zbylí členové skupiny vyrovnávali. Nejlepším lékem se nakonec ukázalo spojení s finalistou osmé řady talentové soutěže American Idol. Adam Lambert se totiž projevil nejen jako nadaný zpěvák, ale i jako mladá krev, která vrátila kapelu na světová pódia.

23:00 Olympic Unplugged

Skupina Petra Jandy Olympic přichází s pořadem, ve kterém se na rozdíl od jiných koncertů představí v netypické podobě bez elektrických kytar, zato rozšířená o smyčcový orchestr a sbor. Diváci tak uslyší nejnámější písničky, které už téměř zlidověly, v nových, velmi zajímavých úpravách. Hostem večera je i bývalý bubeník skupiny, výtvarník Jan Antonín Pacák.

PÁ 4. ZÁŘÍ

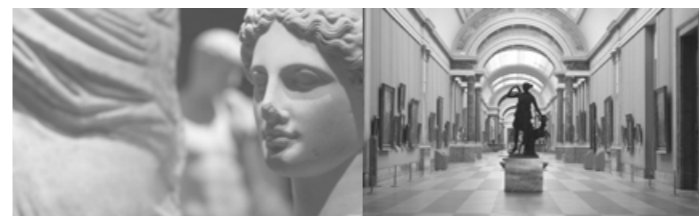
20:00 Dvořákova Praha 2020 zahajovací koncert

PRÍMÝ PŘENOS

Na počátku Dvořákova tříletého pobytu v USA stojí Novosvětská – první skladba, kterou v Americe dokončil a nechal v ní vyniknout silné podněty, které na něj v „Novém světě“ zapůsobily. Violoncellový koncert h moll je naopak dílem, kterým se Dvořák se svým pobytem v Americe loučil. Jakkoliv byl prvotní inspirací violoncellový koncert amerického skladatele Victora Herberta, Dvořák vytvořil osobitě dílo naplněné pronikavou melancholií a steskem po rodině i blízkých lidech v Čechách. Zahájení festivalu Dvořákova Praha se ujme Česká filharmonie se svým šéfdirigentem Semjonem Byčkovem a violoncellistou Václavem Petrem.

21:55 Noc v Louvru

PREMIÉRA

Živě pojatý francouzský uměnovědný dokument z nejnavštěvovanějšího muzea na světě – natočený v noci, zcela bez obvyklých návštěvníků. Unikátní prohlídkou provází francouzský herec, známý z vedlejší role Merovingiana v kultovním Matrixu, Lambert Wilson, ředitel muzea Louvre, Jean-Luc Martinez, i noční hlídač.

23:00 Hans Zimmer v Praze

PREMIÉRA

Legendární hudební skladatel, jenž stojí za desítkami slavných melodií k největším filmovým hitům posledních dvou dekád, koncertoval 7. května 2016 v pražské O2 areně. Svoje největší hity zahrál německý autor společně s Českým národním symfonickým orchestrem a sborem.

SO 5. ZÁŘÍ

20:00 Aida

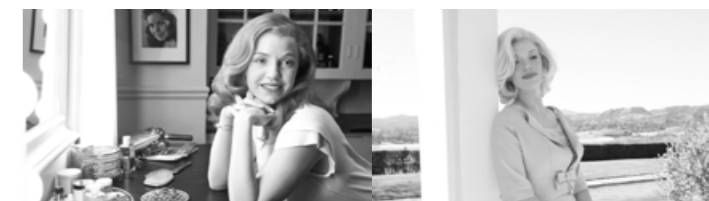
PREMIÉRA

Příběh Verdiho vrcholného díla je obecně známý i mezi lidmi, kteří operní dům nikdy nenavštívili, stejně jako povědomé tóny Triumfálního pochodu. Režisér Clemente Fracassi se však v padesátých letech rozhodl slavnou operu zprostředkovat všem na filmovém plátně. Zvolil věrnou adaptaci, která se od operního představení odlišuje jen málo. Největší změnou oproti originálu je herecké obsazení bez vyhlášených sólistů – ústřední role Aidy se zhostila tehdy osmnáctiletá Sophia Lorenová a jako Amneris se představila kanadská herečka Lois Maxwelllová. Pro dosažení co největší iluze zpěvu hráli herci souběžně s předem nahranými áriemi. Hlasem Aidy tak ve skutečnosti byla Renata Tebaldiová, u Amneris zase Ebe Stignaniová a Ramadovi propůjčil svůj hlas Giuseppe Campora. Česká televize uvádí italský snímek v nově zrestaurované verzi z roku 2019.

21:35 Tajný život Marilyn Monroe

PREMIÉRA

Do domu slavné hollywoodské hvězdy je pozván terapeut Alan DeShields, aby našel příčinu jejich současných problémů. K tomu však potřebuje znát peripetie celého jejího životního příběhu. Marilyn tedy začne hovořit o svém ne zcela šťastném dětství, kdy se ještě jmenovala Norma Jean Mortensonová. Své matce Gladys Mortensonové byla odebrána a vyrůstala nejprve na farmě u své tety Idy, poté u starostlivé, ale zaneprázdněné matčiny přítelkyně Grace McKeeové, kterou po celý život milovala, a přechodně také v sirotčinci. Marylinino vyprávění dále popisuje její problematické první manželství s Jimmym Doughertym, kterého si vzala již jako šestnáctiletá. Také hovoří o pravidelných setkáních se svou psychicky narušenou matkou, trpící paranoidní schizofrenií, i o svých prvních úspěších, které vedly k tomu, že se stala filmovou herečkou a vycházející hvězdou. Během líčení jejího životního příběhu Marilyn odkrývá své pocity a tajemství a na povrch vychází, že její úsměv je jen maskou, za kterou se skrývá mnoho prožitého utrpení a samoty. Dvoudílný životopisný film s Kelli Garnerovou a Susan Sarandonovou v hlavních rolích.

NE 6. ZÁŘÍ

20:00

Rolling Stones: Sticky Fingers – Live at the Fonda Theatre

PREMIÉRA

Snímek zachycuje jedinečnou událost v dlouhé a bohaté historii Rolling Stones: 20. května 2015 v hollywoodském Fonda Theater zahrála kapela poprvé celé album Sticky Fingers. Koncertem skupina oslavila reedici alba a zároveň jím zahájila dvouměsíční turné po Severní Americe. Intimní prostředí Fonda Theater bylo v kontrastu s monstrózními halami, ve kterých kapela vystupovala po zbytek turné. Pro všechny fanoušky, kterým se poštěstilo získat lístek, byl tento večer skutečně mimořádný zážitek.

21:30

Cirkus Rwanda

PREMIÉRA

Film mapuje unikátní spolupráci mezi pražským cirkusovým ansámblem La Putyka a rwandským souborem Future Vision Acrobat, složeným převážně z osiřelých dětí. Principál ansámblu Rosfa Novák pozval vedoucího rwandské skupiny Eliseého Niyosengu do Prahy, aby si v novém multifunkčním prostoru Jatka 78 mohl vyzkoušet práci s plným technickým zázemím a profesionálními akrobaty. Světová premiéra společného projektu obou souborů se uskutečnila na festivalu Letní Letná. Film zachycuje příběh od prvního seznámení ve Rwandě přes první návštěvu Prahy až po uvedení show, která byla výsledkem společného snažení obou souborů.

22:50

Neptun

PREMIÉRA

Operace Neptun pojednává o kauze z roku 1964, když byly na dně Čertova jezera na Šumavě objeveny výbušniny z druhé světové války. Průzkum jezera byl tehdy dokumentován štábem Československé televize z pořadu Zvědavá kamera. Dokumentaristé měli o něco později v úmyslu natočit pokračování průzkumu v sousedním Černém jezeře. Když se o nález výbušnin dozvěděla komunistická Státní bezpečnost, pracovníci z tehdy nově ustaveného dezinformačního oddělení vymysleli temnou konspiraci. Film je specifickým počinem mezi filmem a videoartem. Využívá profesionální štáb, herce a klasické filmové postupy, avšak jiný způsob vyprávění a prezentace projektu (například v prostorových instalacích aktivně zapojuje diváka tím, že prochází). V hlavních rolích snímku režisérky Adély Babanové účinkují Gabriela Míčová, Ladislav Županič, Tomáš Petřík a Filip Kaňkovský.

POPSTORY II

Historie, zákony, paradoxy i nečekané souvislosti československé popmusic

Šest dílů nové řady dokumentárního cyklu odhaluje historii a zákulisí české a dříve československé popmusic od padesátých let dvacátého století do první dekády století současného. V nových dílech nahlíží lidé z branže na popmusic například jako na obchodní artikl, ideologický nástroj, ale i jako na nositele módních trendů či grafického designu. Autor námětu a režisér Jakub Skalický o svém dokumentu říká: „S respondenty se bavíme svobodně, bez ložů, ale i bez servítků. Ne v předklonu. Věcně. O penězích, vazbách, vzdoru i přizpůsobení. Zpovídání se chovají různě. Někteří prochází sebereflexí, jiní mlží, další vytěšňují. ‚Měl jsem rodinu, to víte‘, ‚U mě nebylo co cenzurovat‘, ‚Hrdina jsem nebyl, chtěl jsem prostě dělat muziku‘. Odpovědi

povědomého druhu, které známe z domácího prostředí, od obyčejných lidí. Všechny těch, kteří žili normální životy v nenormální době. Pop-music evidentně nebyla výjimkou. I tady se dělaly kompromisy, dobrá či špatná rozhodnutí.“ Cyklus, na kterém se autorsky podíleli i hudební publicisté Aleš Opekar a Radek Diestler, přináší kromě řady autentických výpovědí autorů, interpretů a dalších postav showbizny i množství raritních ukázek z televizního archivu.

scénář: Aleš Opekar, Radek Diestler, Jakub Skalický
režie: Jakub Skalický // **dramaturgie:** Jan Tengler // **kreativní producent:** Robert Uxa

ALEŠ OPEKAR: I TENTOKRÁT JSME MOHLI ČERPAT ZE STARŠÍCH ROZHovorŮ Z ROKU 2016. JE SMUTNÉ, ŽE ŘADA RESPONDENTŮ JIŽ NEŽIJE

Jaká témata měla po natočení prvních čtyř dílů otevřené dveře k podrobnějšímu rozpracování?

Točit dokument na téma obecných dějin českého popu, tak jako vznikl před mnoha lety Bigbit, nám připadalo obtížně uchopitelné. Tak zvítězila koncepce dílčích témat. V první sérii z roku 2016 to byla témata tváří, které bývají v zájmu pozornosti často víc než hlasy, téma techniky, obchodu a žánrů. Další variant se nabízela spousta. Snažili jsme se vybrat ty nepodstatnější: písňové texty, festivaly a soutěže, export a import a různé politické souvislosti. Kdybych měl vzpomenout, jaká témata třeba zůstala v tomto dokumentárním cyklu zatím nezpracována, pak to je třeba popmusic využitá jako filmová hudba, vývoj videoklipů, tvorba pro děti nebo pohybu a tanec v populární hudbě.

Jak vzniká scénář? Je předem daná většina otázek a směřování rozhovoru, nebo naopak vzniká pořad až na základě výpovědí?

Scénář vzniká a vyvíjí se postupně. Ze začátku jsme se s Jakubem Skalickým a Radkem Diestlerem shodli na

kostře a jednotlivých bodech. Otázky umělcům jsme kladli s ohledem na okruhy, ale i obecněji. Díky tomu jsme mohli i tentokrát čerpat z těch starších rozhovorů z roku 2016. Je smutné, že řada respondentů již nežije. Detaily scénáře se pak doladují dle konkrétních odpovědí a jejich návaznosti na dochované archivy. Režisér dbá na to, aby vyprávění logicky plynulo a bylo zajímavé. To je pro výsledný tvar ve finále důležitější než komplexnost pohledu na vybrané téma.

První díly se orientovaly na dobu předrevoluční, dostanou tentokrát větší prostor uplynulé tři dekády?

Všechny díly první i této druhé série začínají v padesátých letech a končí kolem roku 2000. Pokud si to zaměření žádá, dotkne se vyústění příslušného dílu i blíže k současnosti, ale jádrem pohledu jsou šedesátá až devadesátá léta. Zajímavé bylo zachytit a okomentovat přechod od osmdesátek do devadesátek.

Došlo při rozhovorech k odlišným odpovědím? Jak jste se s protichůdnými pohledy a vzpomínkami vypořádali?

K tomu samozřejmě dochází. Když

skutečnost neumíme ověřit jinde, raději se jí vyhýbáme. Většinou se jedná jen o malý, nedůležitý střípek nějaké mozaiky. Naštěstí jsou k dispozici prameny, které pomohou sporné výpovědi ověřit.

Díky PopStory získává československá hudební scéna možnost záznamu jedné své etapy. Co se ale do pořadu nevejde?

Když chcete jít v něčem víc do hloubky a využít nosný archiv a víc z něho odehrát, pak musíte jinde škrtnout. A vypouštění celých, často už i sestříhaných pasáží z důvodu dodržení celkové stopáže bylo běžnou praxí. Takže i k již natočeným tématům by se daly dostíhat druhé a třetí díly. Nemluvte pak o námětech čekajících v záloze. Filmová hudba, klipy, dětská tvorba, tanec, genderová otázka, etnická otázka a další. Seriál může být i výzvou pro hudební publicisty a historiky, aby chybějící informace a výpovědi doplňovali v časopisech a knížkách.

Od 1. října bude v pražském Popmuseu k vidění výstava věnovaná českým muzikálům

DOUPĚ MEKYHO ŽBIRKY

Meky Žbirka se vrací ve své talk show, kde se kromě povídání i živě hraje

V devíti epizodách Meky Žbirka opět přivítá hosty, se kterými ho pojí nějaká hudební spolupráce. Meky se i tentokrát představí jako legendární zpěvák a osvědčený moderátor, společně se svými hosty zavzpomíná na hudební setkání a proberou novinky z hudební scény. To vše v novém, prodlouženém čase.

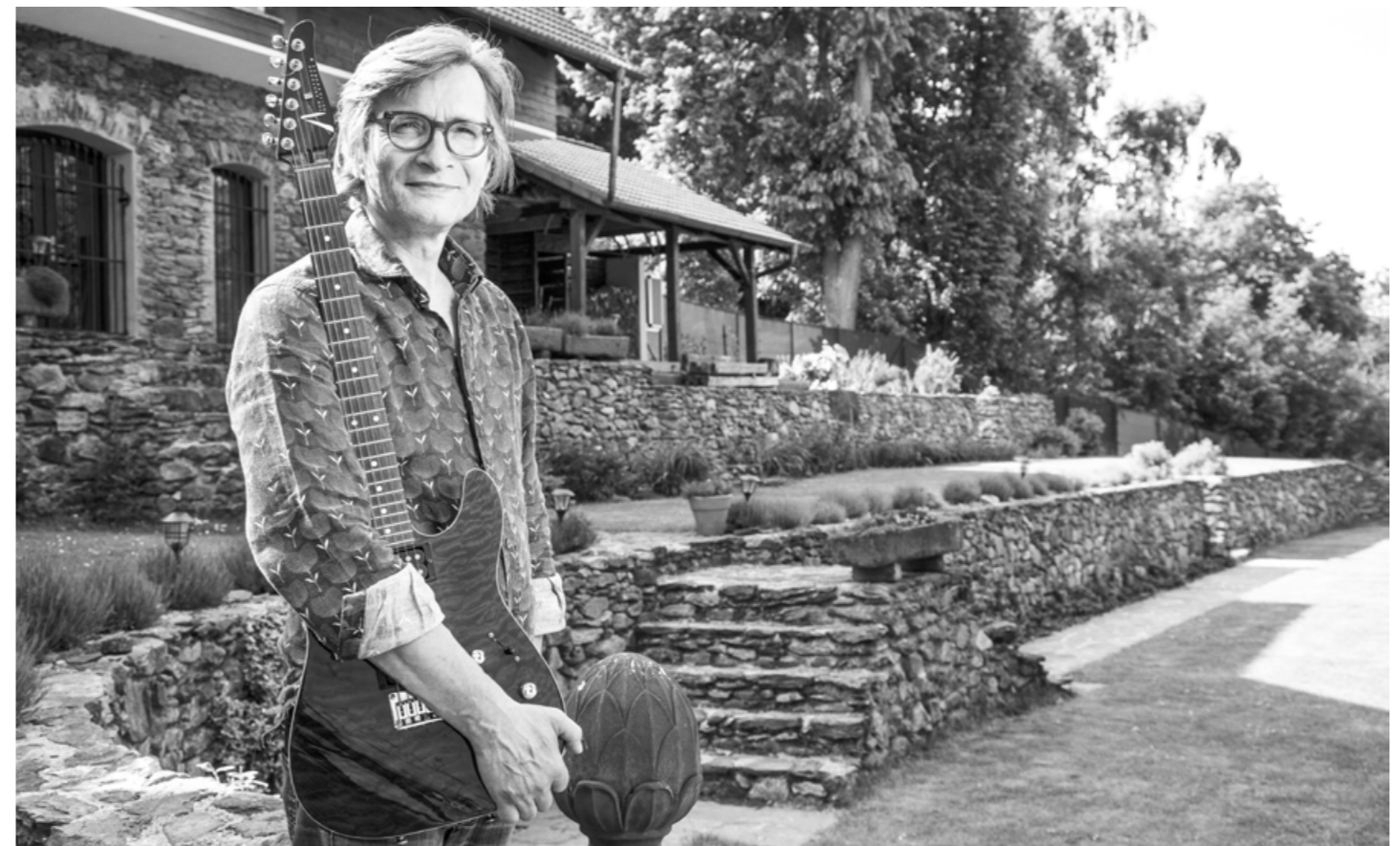
V pořadu se objeví velice pestrá řada muzikantů, například Michal Hrůza, Benny Cristo, Václav a Jan Neckářovi, Michal Dvořák, David Koller, Michal Pavlíček, Adam Mišík, Katka Knechtová nebo Mňága a Žďorp. V roli speciálního

hudebního hosta usedne za bicí Mekyho syn David Žbirka. Pozvání do Mekyho Doupěte přijali také Jan Hřebejk, Libor Bouček, Vilém Veverka, Míla Fůrstová, Hana Petřinová, Libor Pešek nebo Šimon Šafránek

režie: Pavel Jandourek // **výkonná producentka:** Kateřina Kovářová // **dramaturgie:** Michal Utíkal // **kreativní producenti:** Jiří Hubač // **hosté:** Michal Hrůza, Benny Cristo, Václav a Jan Neckářovi, Michal Dvořák, David Koller, Michal Pavlíček, Katka Knechtová, Mňága a Žďorp a další

LINKA

Rudy Linka a jeho žena Anna vítají hudební osobnosti na své šumavské usedlosti

Již čtvrtá série úspěšné hudební talk show Linka opět přináší desítku hostů, kteří s moderátorem a uznávaným jazzovým kytaristou Rudym Linkou vedou rozhovor nejen o muzice. Dovídáme se jejich názory a informace z uměleckého života z netradičně blízké perspektivy. V nové sérii tentokrát vystoupí řada významných hudebních osobností, jako jsou například Václav Neckář, Vladimír „Guma“ Kulhánek, Lenka Filipová, Vojtěch Dyk, Dan Bárta, Debbi Kahl a další. Chybět nebude ani oblíbená anketa Pivo nebo víno, kde všichni hosté odpovídají Rudymu na vybrané otázky.

Na závěr si spolu oba hudebníci zahrají skladbu, při níž často spontánně improvizují. Sám Rudy Linka ke svému pořadu výstižně dodává: „Hudba má tu obrovskou schopnost uklidňovat, ale i dávat energii a životní optimismus. Hudba je způsob komunikace, která je mnohdy daleko přímější než komunikace slovní. Přesně jako linka.“

režie: Rudy Linka // **výkonná producentka:** Kateřina Kovářová **dramaturg:** Michal Utíkal // **kreativní producent:** Jiří Hubač **hosté:** Václav Neckář, Vladimír „Guma“ Kulhánek, Dan Bárta, Debbi, Vojtěch Dyk, Lenka Filipová a další

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

Po šesti letech se hra z repertoáru Divadla Ungelt, které na podzim oslaví 25 let své existence, dostává na televizní obrazovky

U čerstvého hrobu ženy na jednom newyorském hřbitově se sejdou dva muži. Neznají se. Tedy jeden toho druhého nezná. Ukáže se, že oba přišli uctít památku pochované. Komedii Pan Halpern a pan Johnson Lionela Goldsteina uvedlo pražské Divadlo Ungelt v roce 2014 v režii Ladislava Smočka. Ten do obou rolí obsadil herce Františka Němce a Petra Kostku, protože pro takový typ herců byla také napsána –

s velkou hereckou i lidskou zkušeností. Ostatně při londýnské premiéře v ní vytvořil svoji poslední roli sir Lawrence Olivier.

autor: Lionel Goldstein // **divadelní režie:** Ladislav Smoček
režie televizního záznamu: Jan Brichcín // **výkonný producent:** Jiří Merunka // **kreativní producent:** Ondřej Šrámek // **účinkují:** Petr Kostka, František Němec

SMÍŘENÍ

Ohlasová hra se zpěvy o křivdě, moci, nenávisti a o tom, jak se Češi smířovali s vyhnáním Němců z pohraničí

Ostravská Komorní scéna Aréna uzavírá v inscenaci Smíření historickou trilogii autora Tomáše Vůjtky, jehož text získal Cenu divadelní kritiky v kategorii původní česká hra za rok 2017. Divadelní kritici navíc vyhlásili za stejné období Arénu nejlepším divadlem roku. Tak jako v předchozích dvou oceňovaných hrách i tentokrát se dotýká dalšího neuralgického místa našich dějin 20. století. Děj Smíření se odehrává v českém pohraničí těsně po konci 2. světové války, kdy při divokém odsunu a v internačních táborech docházelo k těžkým zločinům na německých spoluobčanech, za které téměř nikdo nebyl potrestán. Autor opět vychází ze skutečných událostí a ožehavé téma, dodnes dělící naši společnost, spolu s režisérem Ivanem Krejčím odlehčují formou svérázného kabaretu, kde se střídají komorní scény

se sborovými, využívají nadsázku a sarkastický černý humor a podtrhávají tak mrazivé svědectví i tragédii, která nutí diváka k zamyšlení. Televizní záznam navíc přenáší svébytnou divadelní stylizaci do prostředí chátrajícího statku v parném létě a filmovým snímáním dává vyniknout hereckým výkonům i jednotlivým obrazům.

autor: Tomáš Vůjtek // **divadelní režie:** Ivan Krejčí // **režie televizního záznamu:** Radim Špaček // **kamera:** Viktor Smutný
dramaturgie: Martin Novosad // **výkonná producentka:** Jarmila Hoznauerová // **kreativní producentka:** Kateřina Ondřejková
účinkují: Marek Cisořský, Michal Čapka, Josef Kaluža, Vladislav Georgiev, Pavla Dostálová, Štěpán Kozub a další

VITKA

Osud mladé talentované brněnské skladatelky, dirigentky a femme fatale Vítězslavy Kaprálové

Příběh o závrtném vzestupu mladé ženy, která se dokázala prosadit v oblasti, jež je dodnes vyhrazena především mužům. Ženy, jejíž život byl fascinujícím koktejlem výjimečného nadání a pýle, ale i svobodomyšlnosti, nespoutanosti a náruživosti, kterými šokovala své okolí. Žila všemu navzdory – jako by věděla, že na všechno, co chce stihnout, jí zbývá pouhých pár let mezi dvěma válkami. Zastavila ji až předčasná smrt – zemřela v pětadvaceti letech v roce 1940 ve francouzském Montpellier. Její výjimečný lidský i umělecký osud inspiroval Kateřinu Tučkovou k napsání jejího prvního divadelního textu, režie se ujala

umělecká šéfka Divadla Husa na provázku Anna Davidová. Roli Vítězslavy Kaprálové, kterou její blízcí oslovovali Vitulka nebo Vitka, ztvárnila Tereza Marečková, která je také aktivní hudebníci.

autor: Kateřina Tučková // **divadelní režie:** Anna Davidová
režie televizního záznamu: Jakub Kořínek // **dramaturgie:** Nora Obrtelová // **manažer realizace:** Igor Chvála // **manažer vývoje:** Lucie Kapounová // **účinkují:** Tereza Marečková, Dušan Hřebíček, Ivana Hloužková, Ondřej Kokorský, Simona Zmrzlá, Jan Mansfeld a další

Mezinárodní televizní festival pyšníci se dlouholetou historií a jedinečným obsahem. Místo pro setkávání špičkových televizních pořadů s předními umělci ze všech koutů světa. Zlatá Praha je unikátní kulturní událost mezinárodního rozsahu a spolu s Prix Italia a Rose d'Or se řadí mezi nejstarší televizní festivaly na evropském kontinentu. Česká televize jej pravidelně pořádá v nádherném prostředí staré Prahy, v posledních letech na Nové scéně Národního divadla.

Od založení festivalu navštívily Zlatou Prahu desítky režisérů, choreografů a umělců světového formátu včetně Petra Weigla, Bruna Monsaingeona, Angelina Preljocaje, Darii Klimentové nebo Jiřího a Otty Bubeníčků.

Dnes je Zlatá Praha čtyřdenní kulturní událostí, která umožňuje širší poznání televizních hudebních, tanečních a divadelních pořadů a filmů nejen z české, ale i světové produkce, a to prostřednictvím soutěže, promítání, videotéky a odborných setkání. Soutěžní snímky, jejichž základní podmínkou je umělecká úroveň pořadu, jsou rozděleny do tří kategorií: dokumentů o hudbě, tanci a divadle, záznamů inscenačního umění a záznamů hudebních pořadů. Právě v poslední kategorii narostl počet přihlášených snímků oproti loňskému ročníku na dvojnásobek. Pětičlenná porota, které předsedá šéfredaktor a producent společnosti Schweizer Radio und Fernsehen Markus Wicker, bude letos hodnotit rekordních sto snímků.

MTF Zlatá Praha 2020 v číslech

Počet soutěžních snímků:	100
Kategorie dokumentů:	52
Kategorie koncertů:	26
Kategorie záznamů inscenačního umění:	22
Počet nesoutěžních snímků:	3
Kategorie dokumentů:	2
Kategorie koncertů:	1
Kategorie záznamů inscenačního umění:	0
Nejdelší soutěžní film:	Lady Macbeth (179 min)
Nejkratší soutěžní film:	Vivaldis (15 min)
Délka soutěžních filmů:	7 059 min
Průměrná délka soutěžních filmů:	76 min
Z jaké nejvzdálenější země k nám dorazil snímek:	USA (cca 8 159 km vzdušnou čarou)
Počet televizních a filmových produkcí, které přihlášily filmy:	54
Země, ze které bylo přihlášeno nejvíce filmů:	Německo (27)
Celkový počet zemí, které film přihlášily:	17
Počet filmů z České republiky:	15
Počet filmů z České televize:	11

Výběr z programu

Pavel Černoch a jeho hosté

Zahajovací koncert Zlaté Prahy

Jeden z nevyhledávanějších světových tenorů Pavel Černoch zahájí letošní 57. ročník mezinárodního televizního festivalu Zlatá Praha. Na slavnostním koncertě zazní známé árie z oper Giuseppe Verdiho, Giacoma Pucciniho, Georgese Bizeta a Antonína Dvořáka, ale také slavné písně Con te partirò Francesca Sartoriho nebo Non ti scordar di me Ernesta di Curtise. Jako své hosty si Pavel Černoch pozval

sopranistku Kateřinu Kněžíkovou a barytonistu Svatopluka Sema. Filharmonii Hradec Králové povede zpoza dirigentského pultu Jan Kučera a večerem bude provázet Martina Kociánová.

Slavnostní zahájení Zlaté Prahy živě přenáší Česká televize na kulturním kanálu ČT art.

Velký sál, Nová scéna, středa 23. září od 20:15

Kde se rodí tanečníci

Premiéra nového dokumentárního snímku režiséra Martina Kubaly k 75. výročí založení Taneční konzervatoře hlavního města Prahy

Nedlouho po druhé světové válce vznikla v Praze s podporou státu první škola u nás zaměřená na přípravu profesionálních tanečnic a tanečnic. Tím byl položen základ přípravy profesionálních tanečních umělců, nezbytný pro další vývoj tanečního umění v poválečném Československu. Za léta své existence vychovala Taneční konzervatoř takové osobnosti, jako je Jiří Kylián, Ivan Liška, Daria Klimentová nebo Jiří a Otto Bubeníčkoví. Současný ředitel školy Jaroslav Slavický svým velmi racionálním a zároveň empatickým vedením probouzí v adeptech tanečního umění nejen taneční dovednosti, ale napomáhá i rozvoji jejich choreografického talentu.

Diváci snímku nahlédnou do zákulisí Taneční konzervatoře a podívají se na všechny druhy tanců, které se zde vyučují – klasický, moderní i lidový. Dokument samozřejmě nezapomene ani na významné choreografy, tanečnice a tanečníky, kteří jsou s konzervatoří spjatí. Příběhem se bude prolínat osoba Jaroslava Slavického, který je dobrým duchem tohoto ústavu. Režisér Martin Kubala se pokusil zachytit stále pulzující život Taneční konzervatoře, která přes všechna období žije svým múzickým životem.

Velký sál, Nová scéna, čtvrtek 24. září od 18:30

Pavel Černoch – enfant terrible opery

Premiéra nového dokumentárního snímku režisérky Olgy Špátové

Olga Špátová:
Příběh Pavla Černocho se může stát vzorem pro další mladé lidi, kteří chtějí v životě něco dokázat

Dokumentární portrét Pavla Černocho – opravdový příběh života jednoho z nejvýznamnějších současných českých operních pěvců. Pavel Černoch je vyhledávaným tenorem na prestižních koncertních a operních scénách, ale zároveň je rebel, který si žije po svém a nechce se řídit cizími pravidly. S kamerou se podařilo stát u zrodu Pavlova profesního snu, kterým je být stálým hostem nejvýznamnějších operních scén, jako jsou Metropolitní opera, Covent Garden, La Scala a Vídeňská opera. Jak sám říká, přeje si to proto, aby už nemusel nikomu nic vysvětlovat a zdůvodňovat. A to se mu v současnosti plní. Nekonformní je celá jeho dosavadní profesní

cesta. Už při studiích na JAMU v Brně mu doporučili věnovat se něčemu jinému než zpěvu, protože byl prý problematický. Vždycky chtěl ale dělat to, co ho baví, měl na vše svůj názor, chtěl zpívat naplno a po svém, a proto se tímto doporučením nenechal ovlivnit a šel svou vlastní cestou. I když je na jevišti hodně citlivý a na konci Traviaty často pláče, dokáže zároveň konstruktivně vést svou velkou firmu. Když se přestavuje operní scéna, otevře si Pavel svůj počítač a řeší firemní povinnosti...

Velký sál, Nová scéna, čtvrtek 24. září od 20:00

Jak jste se s Pavlem Černochem seznámila? Čím Vás oslovil? Pavla jsem začala natáčet v říjnu 2018 při stavbě jeho domu nedaleko Prahy a končila jeho kolaudací skoro za dva roky. Od prvního momentu mě fascinovala jeho opravdovost, přímota a upřímnost. Odvaha, s jakou mě pustil k vrcholným momentům své kariéry, ale i k citlivým chvílím svého osobního života. Nadchla mě vzácná kombinace nádherného zpěvu s jeho přátelskou a laskavou povahou.

Z čeho jste pro svůj dokument čerpala informace? Natáčela jsem Pavla skoro dva roky ve zlomových okamžicích jeho profesního i soukromého života. Volal mi ze všech zemí, kde cestoval, a dával mi nápady, kam bych za ním mohla se svým štábem přijet a jaké situace z jeho života můžeme natáčet. Spoluvytvářel tím scénář našeho filmu a to je cenné.

Jaké období nebo moment je pro Váš portrét zásadní? Do jeho třiceti let se mu v operním zpěvu nedařilo, ale díky odvaze, se kterou přijímal nabídky osudu, dnes dobývá evropské operní scény. Zažila jsem jeho vysněný debut v londýnské Covent Garden v Kátě Kabanové. Obrovské úspěchy s Lacem v Jenůfě v Amsterdamu, s Lenským v Oněginovi v Mnichově, s Donem Carlosem v Hamburku. Pavel se ale stále vracel domů do Brna za svou rodinou. Nikdy nezapomínal na svých pár přátel, kterými se neustále obklopoval, na svého italského profesora zpěvu, který ho pěvecky zachránil, na rodiče a bratra. Oslavil pětáctý narozeniny a já svým filmem sledovala, jak se mění jeho hodnoty a přístup k životu, k profesi a ke vztahům.

Pavel Černoch je vyhledávaným tenorem na prestižních scénách, zároveň se o něm píše jako o rebelovi. Věnuje se také hudebnímu managementu, který vystudoval. Co Pavla Černocho nejlépe charakterizuje? Celá jeho dosavadní profesní cesta je zcela nekonformní a rebelská. Pavel vždy říkal, co si myslí. Ze všeho nejdůležitější je pro něj pravda. To považuji ve svém filmu za podstatné. Pavel bere vážně svou profesi, ale nebere vážně sám sebe, a to je úlevné. Za každou cenu zůstává sám sebou a umí si ze sebe dělat legraci. Svým přístupem k životu a k opernímu světu boří předsudky. Jsem přesvědčená, že příběh Pavla, který jde s velkou ctí za svým snem, může být blízký i těm, kterým je operní svět zatím vzdálený. Může se stát vzorem pro další mladé lidi, kteří chtějí v životě něco dokázat.

Tereza Podařilová, čas primabaleríny

Premiéra nového dokumentárního snímku Martina Kubaly

První sólistka Baletu Národního divadla se na podzim 2019 rozloučila s aktivní kariérou tanečnice, ale zůstává v souboru jako baletní mistrová a zároveň pokračuje v pedagogické dráze na pražské Taneční konzervatoři. Na pozadí poslední role markýzy de Merteuil se vracíme k profesní dráze i životním osudům tanečnice, která nám nechala velmi otevřeně nahlédnout do svého soukromí.

Během jednoho roku jsme Terezu Podařilovou sledovali nejen při zkouškách a derniéře jejího posledního představení, ale i během dalších podstatných okamžiků jejího života. Například o Vánocích nebo v době nucené nečinnosti způsobené koronavirovou pandemií, stejně jako

při představení *Mostů času*, které byly závěrečným baletem této zvláštní sezóny. Velmi zajímavá je také její práce již jako baletní pedagožky při zkoušení baletu *Evžen Oněgin*, kdy společně s vedoucím souboru Filipem Barankiewiczem na začátku zkoušek předvádějí tanečnickům a tanečnicím baletní kreaace. S Terezou se také vypravíme na jedno klidné místo, které zatím zachováváme v tajnosti. V dokumentu se objeví významní choreografové a tanečníci, se kterými se Tereza během své opravdu bohaté kariéry setkala, jako jsou například Vlastimil Harapes, Libor Vaculík nebo Jiří Kylián.

Velký sál, Nová scéna, pátek 25. září od 18:30

Martin Kubala:
Do každé ze svých rolí šla Tereza Podařilová, jako by byla její poslední

Který moment nebo kariérní úspěch v životě Terezy Podařilové Vás nejvíce zaujal? Nejvíce mě zasáhl moment jejího odchodu ze scény, z pozice primabaleríny Národního divadla.

Která postava, kterou Tereza Podařilová ztvárnila, ji podle Vás charakterizuje nejlépe a proč? Je to ta poslední role markýzy de Merteuil?

Ať už tančila cokoli, tak to byla Tereza Podařilová, vybrat jednu jedinou nedokážu. Fascinovalo mě, že se do každé ze svých rolí dokázala vcítit tak, jako by byla její poslední. Proto bych neřekl, že markýza de Merteuil je její životní role, nicméně se jedná o krásné obsazení v představení *Valmont*, které se pro tuto primabalerínu stalo posledním, ve kterém se představila v Národním divadle publiku.

Tereza Podařilová se celý život věnuje baletu – od šesti let.

Jaké přesahy se v takovém životopise dají najít?

Přesahy jsem jako filmař mohl najít zejména v její rodině, ať už jde o nějaké problémy nebo radosti, které jí dělají její dvě děti. Tereza je naplno oddaná tomu, co dělá, tedy baletu. Proto se v současnosti věnuje tanečnickům ze své pozice baletní mistrové Národního divadla.

Do baletního světa jste vkročil s Dariou Klimentovou. Jak se od té doby změnil Váš vztah k baletu a jeho osobnostem?

Můj pohled na balet se rozhodně nezměnil. Stále obdivuju píli a talent, které neodmyslitelně patří k cestě za pozicí prvního tanečníka nebo primabaleríny. Bohužel společnost nevěnuje baletu tak intenzivní pozornost, jako tomu bylo před patnácti lety. Proto jsem rád za jakýkoliv film, dokument nebo portrét, který se věnuje osobnostem, jako je Daria Klimentová nebo Tereza

Podařilová, a dámy se tak dostanou do povědomí široké veřejnosti. Vlastu Harapese znali všichni, ale o nich lidé moc nevěděli.

Vaše dokumenty jsou už stálíci v programu Zlaté Prahy. Jaké osobnosti se věnujete momentálně?

Rád bych se věnoval Václavu Hudečkovi, kterého znám od svého dětství. Vždy jsem ho bral jako ikonu, jakmile se totiž řeklo houslista, okamžitě se lidem vybavilo jméno Hudeček. Těší mě, že to platí dodnes a virtuos patří ke stálíci českého koncertního umění. Také bych se rád věnoval rodině Klánských. Profesor Ivan Klánský oslavil předloni sedmdesáté narozeniny, v současnosti je děkanem HAMU, kde působí i jeho syn Lukáš, který je ve svých jednatřiceti vynikajícím klavíristou.

Srdce tančí

Česká premiéra dokumentu novozélandské režisérky Rebecca Tansleyové

V roce 2015 se uznávaný český choreograf Jiří Bubeníček rozhodl společně se svým bratrem, skladatelem a scénografem Ottou zadaptovat oceňovaný romantický snímek Piano do podoby celovečerního baletu. Režisérka Rebecca Tansleyová dokumentu sleduje návštěvu obou bratrů na Novém Zélandu, kde se slavné duo pustí do příprav

originálního projektu pro Royal New Zealand Ballet. Bubeníček čelí náročným uměleckým rozhodnutím, když se snaží najít společnou řeč s maorským konzultantem jménem Moss Te Ururangi Patterson a hlouběji proniknout do prvků a témat maorského baletu.

Velký sál, Nová scéna, pátek 25. září od 18:30

Slavnostní předávání cen Zlaté Prahy

Závěrečným večerem 57. ročníku mezinárodního televizního festivalu provede Petra Křížková a Jiří Vejvoda.

Závěrečné předávání cen se již tradičně uskuteční na Nové scéně Národního divadla, odkud jej odvysílá Česká televize v přímém přenosu. Záštitu Mezinárodnímu televiznímu festivalu Zlatá Praha i letos udělil primátor hlavního města Prahy, ministr kultury České republiky, festival dlouhodobě spolupracuje také s Dagmar Havlovou a Nadací Vize 97.

V programu letošního závěrečného večera se představí SKETY, šestičlenné vokální těleso, které působí na domácí i mezinárodní scéně od roku 2014. Sextet, který se hlásí k odkazu jazzových a cappella souborů, ale své hranice rád a často posouvá tam, kde by to mnozí nečekali, a vytváří tak svůj osobitý zvuk i styl. Ze snímků přihlášených producenty

a televizními společnostmi z celého světa vybere pětičlenná mezinárodní porota ty nejlepší – tedy nejen hlavního vítěze, který získá Grand Prix, ve třech kategoriích se bude soutěžit i o České křišťály. Během slavnostního večera bude dále uděleno i několik speciálních cen: Cena České televize, Zvláštní uznání za mimořádný umělecký počin a Ocenění Nadace Dagmar a Václava Havlových Vize 97. Speciální cenu za celoživotní dílo na Zlaté Praze udělí již poněkolkáté Evropská vysílací unie a Hudební a mediální centrum IMZ. Letos ocenění obdrží legendární jihoafrický režisér Christopher Nupen.

Velký sál, Nová scéna, sobota 26. září od 21:15

Osobnosti

LEOŠ JANÁČEK – VELKÝ PŘÍBĚH 20. STOLETÍ

Koprodukční dokumentární film o životě a především díle velkého českého skladatele

Patří mezi největší evropské skladatele 20. století. Jeho cesta k uznání a slávě ale vůbec nebyla jednoduchá. Životem, ale především jeho nejlepšími díly, nás provedou dva muzikologové Jiří Zahrádka a Miloš Štědroň. České a také skvělé zahraniční ukázky okomentují zpěvačka a houslistka Iva Bittová a klavírista Jan Jiraský. Ze zahraničí pak dirigenti Donald Runnicles spolu se Simonem Rattlem a režiséři a znalci Janáčkovy tvorby Brian Large a Reiner Moritz.

scénář a režie: Vlastimil Šimůnek // **kamera:** Radka Šplíchalová // **vedoucí projektu a dramaturgie:** Vítězslav Sýkora // **výkonný producent:** Reiner Moritz (Poorhouse Int.) **kreativní producent:** Robert Uxa // **koprodukcce:** České televize a Poorhouse Int. (Velká Británie) **účinkují:** Jiří Zahrádka, Miloš Štědroň, Jan Jiraský, Iva Bittová a další

5P LUBOŠE POSPÍŠILA

Dokumentární portrét zpěváka a skladatele

Zpěvák, hudebník a skladatel Luboš Pospíšil je typ člověka, který jde skutečně celý život svým krokem a svou cestou, ať jsou okolní společnost a momentální dobový vkus jakékoli. V profilovém dokumentu 5P Luboše Pospíšila mapuje jeho životní i uměleckou dráhu dokumentaristka Alena Činčerová. Od mládí a bigbitu na gymnáziu v Kutné Hoře přes osudové setkání s Ladislavem Kantorem, angažmá v souboru C&K Vocal, se kterým natočil legendární LP desku Generace, spolupráci s kytaristou a skladatelem Otakarem Petřinou či básníkem a textařem Pavlem Šrutem až k založení Lubošovy skupiny 5P a její nekonečné proměny. Paradox přinášela

i podivuhodná doba, která šla kolem a kterou Pospíšilova tvorba nijak demonstrativně a prvoplánově, ale o to citlivěji a nadčasověji odrážela. Normalizace, agónie na konci osmdesátých let, listopad 89 a tápání společnosti v nových časech. Doba, která se proměňovala stejně jako složení Lubošovy skupiny.

scénář a režie: Alena Činčerová // **kamera:** David Ployhar, Patrik Hoznauer // **dramaturgie:** Jan Tengler // **výkonný producent:** Robert Uxa // **účinkují:** Luboš Pospíšil, Jiří Černý, Marcela Augustová, David Koller a další

MICHAL PROKOP... AŽ SI PRO MĚ PŘIJDOU!

Životní příběh hudebníka, politika a moderátora Michala Prokopa

Michal Prokop patří půl století mezi přední tváře české hudební scény a dosud o něm nebyl natočen větší dokument. Jeho autorské a interpretační „stopy“ v československém rocku jsou nezanedbatelné, stejně jako jeho politické angažmá a televizní práce nebo jeho osobní postoje. Snímek mapuje souběžně překrývající se období všech oblastí jeho života, protože spolu neodmyslitelně souvisejí.

scénář a režie: Jiří Vondrák // **kamera:** Pavel Otevřel **dramaturgie:** Martin Polák // **výkonný producent:** Pavel Plešák **kreativní producent:** Dušan Mulíček // **účinkují:** Michal Prokop, Petr Prokop, Luboš Andršt, Daniel Kroupa, Milan Uhde, Jan Hrubý, Hana Zagorová, Vladimír Mišík a další

KDYŽ SE ŘEKNE JIŘÍ ČERNÝ

Portrét hudebního kritika s nezaměnitelným hlasem, který byl letos uveden do Síně slávy Cen Anděl.

Legenda v opravdovém slova smyslu. V Česku není na hudebním poli většího znalce od opery přes pop a folk až po rock, jeho znalosti a zkušenosti jsou obrovské. Jeho články v tehdy populárním týdeníku Mladý svět nebo Melodie byly dychtivě očekávány. Jiří Černý jistým způsobem formoval i vkus posluchačů a čtenářů. První československá rozhlasová hitparáda Dvanáct na houpačce byla nesmírně populární. Po ukončení pořadu z politických důvodů pořádal Jiří Černý v mnoha městech republiky pravidelně své Antidiskotéky, kde pouštěl i zakázané autory žijící v zahraničí. Tento výjimečný člověk nežil pouze u hudby. Jako bývalý sportovec rozumí mnoha sportům a dovede o nich zaslíbeně vyprávět. Také se značně angažoval v politice. V listopadu 1989 se účastnil

založení Občanského fóra a v prosinci 2011 v Lucerně uváděl koncert Pocta Václavu Havlovi. Ve filmu se ohlíží za svým profesním i soukromým životem. Vysvětluje hodnotící kritéria v posuzování hudby. K jeho osobnosti se v dokumentu, který natočil režisér Zdeněk Gawlik, vyjadřují jeho přátelé a kolegové. Jiří Černý je neodmyslitelnou součástí českého hudebního i společenského života. I po osmdesátce je stále aktivní a originální.

scénář a režie: Zdeněk Gawlik // **kamera:** Miroslav Hurt
dramaturgie: Hana Stibralová // **výkonný producent:** Jiří Vlach
kreativní producentka: Alena Müllerová

ZDENĚK GAWLIK: VÝZNAM POSLECHOVÝCH DISKOTÉK JIŘÍHO ČERNÉHO JE NEDOCENITELNÝ

Jiří Černý ovlivnil během své dlouhé žurnalistické kariéry vkus mnoha lidí. Nespočtu hudebníků pomohl k zviditelnění. Čím oslovil Vás?

Ve druhé polovině sedmdesátých let jsem se jako student prvního ročníku gymnázia stal pravidelným čtenářem měsíčníku Melodie. Zaujalo mě, že hlavně u domácí popmusic kladné, popřípadě záporné recenze hudebních výkonů jednotlivých interpretů (ale i skladatelů a textařů) zdaleka nekorespondovaly s výskytem těchto umělců ve znormalizovaných médiích, především v televizi. A když se mi pak občas povedlo ušetřit na některá z LP, která měla v Melodii vysoká hodnocení, téměř nikdy jsem nelitoval, naopak, například z desek Vladimíra Mišíka a Mertý, Oty Petřiny, skupin C&K Vocal a Marsyas jsem byl vyloženě nadšený.

A jaký prostor přitom dostávaly v televizi? Minimální nebo spíš žádný. Takže Melodie se pro mě postupně stala důvěryhodným zdrojem informací o populární hudbě a jazzu.

A když se řekne Jiří Černý, vybaví se mi mezi všemi těmi dobrými až výbornými hudebními publicisty ten, který ve mně svými články – a tentokrát jde spíš o zahraniční interprety – nejčastěji dokázal vyvolat maximální zvědavost, nebo dokonce vyloženě chuť si zmíněného umělce co nejpečlivěji naslouchat. Mezi ty, které pro mě objevil Jiří Černý, patří například Genesis, Yes, Jean-Michel Jarre, Kate Bushová... Slavnou liverpoolskou čtyřku jsem sice znal už předtím, ale po přečtení seriálu Beatles a jejich desky v Melodii 1979 byl pro mě poslech

jejich alb zakoupených během poslední společné dovolené s rodiči v Jugoslávii daleko intenzivnějším zážitkem.

V čem je Jiří Černý výjimečným publicistou a kritikem?

Vedle obrovské sumy znalostí z hudební oblasti má navíc schopnost uvažovat v širších souvislostech nejen kulturních, ale i společenských, a následně pak výsledky svých úvah předat brilantní češtinou, kterou je radost číst, popřípadě poslouchat.

Hudební žurnalisté asi nenabízejí tolik kontroverze a výbušných témat jako samotní muzikanti. Na čem stavíte své vyprávění?

Základní myšlenkou filmu je představit Jiřího Černého v širokém spektru jeho

činností a zájmů: tedy především jako hudebního publicistu, který ovšem začínal jako sportovní novinář a přes vážnou hudbu se dostal k popu a rocku teprve v době, kdy už se mu blížila třicítka. Kromě toho má rád i folklór. O hudbě píše, ale má i svoje rozhlasové pořady a poslechové diskotéky, se kterými dlouhodobě objíždí republiku a které většina jeho kolegů-publicistů považuje za jeho nejzásadnější aktivitu. A zároveň se věnuje i práci editora. Kromě toho se angažuje občansky a samozřejmě má i svůj soukromý život.

K těm kontroverzím: Jiří Černý není člověk, který by je přivolával, nebo dokonce vyhledával, ale při troše snahy by se jistě něco málo našlo.

1) O autorskoprávním soudním sporu s první manželkou je ve filmu pouze krátká zmínka. Celá věc je natolik složitá, že aby se v ní divák orientoval, musela by dostat hodně velký prostor. Jiří Černý se k té záležitosti postavil otevřeně, takže natočeného materiálu jsme měli dost, ve střížně jsme se pak pokoušeli o jeho co možná nejstručnější zpracování – ale pořád to bylo vzhledem k celkové stopáží filmu neúnosně dlouhé. Takže případné zájemce o tuto problematiku musím odkázat na knihu Jaroslava Riedela Kritik bez konzervatoře, kde je všechno podrobně popsáno.

2) Jan Rejžek, sám významný novinář, se v jistém smyslu považuje za žáka Jiřího Černého. Přesto se názorově rozcházejí –

a z různých důvodů dočasně i lidsky rozešli –, a to hlavně v otázce, má-li být při hodnocení uměleckého výkonu brán v potaz i občanský postoj autora. V našem filmu se k tomu oba vyjadřují.

Jaký milník byl v životě Jiřího Černého nejzásadnější? Článek o rock-and-rolu v roce 1963, nucený odchod z Československého rozhlasu, nebo moderace protestních demonstrací v roce 1989?

Můžu se pokusit o svůj čistě osobní názor, který se ovšem bude týkat pouze profesního života Jiřího Černého, v tom osobním bych si na to netroufl. Ztotožňuji se s názorem Petra Korála, Pavla Klusáka a dalších, že význam poslechových diskoték Jiřího Černého je nedocenitelný. Ale to není milník, to je skoro padesát let nepřetržitá práce. Takže za nejvýznamnější okamžik považuji skutečnost, že Jiří Černý dokázal v roce 1969, na poslední chvíli před nástupem normalizace, přesvědčit hudební nakladatelství Panton (když se to předtím v Supraphonu nepovedlo), aby vydalo album Karla Kryla Bratříčku, zavírej vrátka, jednu z nejzásadnějších českých desek všech dob. A je důležité si uvědomit, že to bylo v době, kdy Kryl neměl za sebou ani jeden jediný singl.

Objevil jste na tohoto kritika nějakou kritiku?

Samozřejmě. Pokud jde o hudbu, občas se vyskytly dotčené reakce umělců, kteří se cítili neprávem zkritizováni. Větších

rozměrů to dosáhlo v případě Evy Pilarové, často se ozýval Karel Gott, ale ten byl na druhou stranu natolik velkorosý, že si nepřiznívou kritiku nikdy nebral osobně. A to samé platí dvojnásob pro Vladimíra Mišíka, který se k tomu vyjádřil i v našem filmu. Ale i ti, kteří si to už trochu osobně brali, jako třeba František Ringo Čech nebo Olda Říha z Katapultu, dokázali svoji „kritiku kritika“ podat humornou formou.

Ještě jednou se vrátím k Melodii sedmdesátých let: v jednom prosincovém, tedy částečně i vánočně silvestrovském čísle měly hvězdy české popmusic příležitost zahrát si na kritiky kritiků. A Jiří Černý z jejich hodnocení vyšel jako vítěz. Z toho je jasně vidět, že byl respektovaný nejen u svých čtenářů.

Které z osobností se Vám podařilo do dokumentu sehnat? Co o Jiřím Černém prozradily?

Všechny, které jsme si předem vytypovali. Nikdo neodmítl a to také o Jiřím Černém hodně vypovídá. Nechtěl jsem jít cestou, která by sice možná trochu zvýšila sledovanost, ale asi by nám neumožnila jít víc do hloubky. Zaměřil jsem se proto hlavně na Jiřího kolegy (ve filmu se objevují čtyři hudební publicisté) a pak i na lidi víc nebo míň známé, kteří jsou ale přitom s různými životními etapami a s různými aktivitami našeho protagonisty nějak spojeni, takže mají co říct.

NEOBYČEJNÝ ŽIVOT JOSEFA SPEJBLA

Dokumentární portrét kultovní postavy českého loutkového divadla

Životní příběh Josefa Spejbla se začal jeho vyřezáním v roce 1919. Na divadle debutoval o rok později. Po počátečních neúspěších v roli akrobata v odpoledních předavcích pro děti si Spejbl rychle získal respektované postavení v souboru Plzeňského loutkového divadla prof. Josefa Skupy a svými inovativními příslovími, jako třeba „kdo se směje naposled, ten se směje poslední“ získal srdce Plzeňáků. Raketový úspěch se dostavil krátce poté, co se po jeho boku objevil „malý Spejblík“ neboli Hurvínek. Popularita dvojice dřevěných plzeňských komiků byla ve své době srovnatelná s popularitou Vlasty Buriana, Ference Futuristy či Voskovce a Wericha. Život a dílo Josefa Spejbla se v podstatě nijak zvlášť neliší od životů jeho nedřevěných kolegů, kterým se před časem věnoval cyklus Neobyčejné životy. Stejně jako jeho generační

souputníci prošel obdobím bouřliváckého mládí v okruhu avantgardy, následně dospěl, vyrovnal se se smrtí „otce“ Josefa Skupy, urovnal si vztahy s rebelujícím Hurvínkem, přizpůsobil se společenskému vývoji, stal se celebritou, prožil si „divoká devadesátá“ včetně vystěhování z domovské scény v Římské ulici a následného budování nového divadla v Dejvicích, kde působí dodnes. První stovka života Josefa Spejbla byla bezpochyby velmi úspěšná. Procestoval skoro celý svět, hrál v šestnácti cizích jazycích. V novém tisíciletí mu byl přiznán neoficiální status národního bohatství a už dávno předtím se stal celebritou showbyznysu. Jeho ctizádost být slavným a oslavovaným se bezebytku naplnila. Přesto se vkrádá otázka, jestli si svůj život nepředstavoval trochu jinak. Tenkrát před sto lety, s Josefem Skupou, kterému vděčí za život a po kterém dostal i křestní jméno.

scénář: Karel Kratochvíl // **režie:** Adéla Sirotková // **kamera:** Radka Šplíchalová // **dramaturgie:** Eva Langšádlová
výkonný producent: Jiří Merunka // **kreativní producent:** Ondřej Šrámek // **účinkují:** Richard Maška, Michal Barták, Michaela Stejskalová, Alena Macháčková, Zita Morávková a další

ADÉLA SIROTKOVÁ: POSTAVA SPEJBLA V NÁS ODRÁŽÍ POCIT ŠTASTNÉHO, BEZSTAROSTNÉHO DĚTSTVÍ

Jak byste shrnula sto let života Josefa Spejbla? Stačí na to jeden celovečerní dokument?

Jubileum Josefa Spejbla odráží a reflektuje sto let naší republiky. V důležitých milnicích naší historie se ocitla i jeho postava. Byl tu s námi a dějiny s ním. Tento fakt jsme podpořili i v samotném dokumentu. Diváci uvidí dobové archivní snímky důležitých okamžiků Československa a Josef Spejbl bude aktivně při tom. Zdali stačí jeden celovečerní dokument na zmapování sto let života? To samozřejmě nelze, ale pokusili jsme se tu „stovku“ do sedmdesáti minut vtěsnat.

Jak si vysvětlujete obrovskou popularitu, které Spejbl a jeho syn Hurvínek dosáhli?

Spejbl a Hurvínek jsou vzpomínkou na dětskou duši každého z nás. Byť před sto lety nebyli vymyšleni jako postavy pro děti. Postupem času, i z různých politických důvodů, se uchýlili pod křídla dětského publika, kde je názorově mnohem bezpečněji. Podrobněji jsem vše pochopila až při samotném natáčení filmu. Kdykoli jsme se někde s panem Spejblem ocitli, s úsměvem a radostí se nezastavovaly děti, ale především dospělí. Jeho

postava v nás odráží pocit šťastného, bezstarostného dětství.

Postava Spejbla se v jednotlivých interpretacích lehce odlišovala, dokázala byste přesto najít nějaké typické rysy, které postavu provázely celý život?

Pan Spejbl otázku zodpovídá na konci filmu: „Vším, čím jsem byl, byl jsem rád. Kdybyste mi jako kandradasovi v Plzni řekli, že se o takovém lipovém polenu, tedy jako o mně, bude mluvit ještě za sto let, těžko bych vám uvěřil. Kdybyste mi řekli, že budu mít vlastní divadlo, a dokonce v Praze, teda samozřejmě spolu s Hurvínkem, podezíral bych vás, že si ze mě tropíte šoufky. Samozřejmě, nebyly jenom úspěchy. S odstupem času člověk vidí i ta slabší místa, ale i ty zářné okamžiky, na které nikdy nezapomenu.“

Proč je podle Vás Ladislav Lábus architektem empatie?

Když jsem byla na film o panu architektovi Lábusovi oslovena, dokument byl veden „pracovně“ pod názvem Ladislav Lábus – Umění rekonstrukce. Ladislav Lábus je bezesporu mistrem fantasticky propracovaných a dokonalých rekonstrukcí u nás, ale jak jsme se

blíže poznávali a natáčeli, začala jsem cítit, že pan architekt je velmi empatický člověk, který se snaží vcítit do majitele, pro kterého dům staví. Chce, aby konkrétnímu obyvateli bylo v „jeho“ domě co nejlépe, a je ochoten kvůli tomu předělat projekt víc než mnohokrát. Ladislav Lábus přemýšlí do takových detailů, že nad tím člověk žasne.

Je architekt filozof a empatie se naplno odráží v jeho jedinečných stavbách.

V čem Vás postava Ladislava Lábusa fascinuje nejvíce? Začala jste nejen jeho architekturu díky zkušenosti z natáčení vnímat jinak?

Znala jsem práci pana architekta již před natáčením dokumentu. Vila v Nespekách na mě před lety vykoukla někde na internetu a já se „zamilovala“. Dům mých snů... Moderní architektura mě vždy dost zajímala. Práce dokumentaristy je krásná v tom, že jste vždycky zahlcen tím, co děláte. Takže i když dnes bydlím v historickém centru Prahy, konečně chodím s hlavou zvednutou a prohlížím si architekturu. Tak jako to dělají turisté na výletě v metropoli, ale kde my „místní“ máme hlavu sklopenou.

LADISLAV LÁBUS – ARCHITEKT EMPATIE

O fungujících domech, ve kterých se lidé cítí příjemně

Jeden z nejlepších českých architektů současnosti Ladislav Lábus je znám svou skromností a uzavřeností, možná až nemluvností. Nevyčívá z davu, mluví tiše až plaše, ale s rozvahou. Proto byli tvůrci jeho portrétního filmu postaveni před nelehký úkol, jak zpovídat člověka, který se vyjadřuje exaktně, s rozmyslem a nejraději jen svou prací, a jak docílit toho, aby přirozeně představil nejen své skvělé stavby, ale i sám sebe. Režisérce dokumentu Adéle Sirotkové se trpělivou prací podařilo odhalit, že Ladislav Lábus je nejen skvělý architekt, ale i vtipný glosátor a popularizátor architektury, který je se svým suchým humorem zdatným sparringpartnerem svého halasnějšího bratra, herce Jiřího Lábusa.

Setkání tvůrců rozdílných generací, mladé režisérky a architekta na vrcholu tvůrčích sil, kteří se ale vzájemně vnímají a respektují, vneslo do dokumentu příjemně civilní atmosféru a srozumitelnost. Film ukazuje, jak architektonická

díla Ladislava Lábusa naprosto odrážejí jeho charakter. Nederou se provokativně na odív, jejich okázalost je na první pohled nenápadná a jejich výlučnost člověk odhaluje postupně. Postupně a po krůčcích odhalují tvůrci dokumentu i architektovo nitro a myšlenky. A to nejen pomocí jeho vlastních výpovědí, ale i prostřednictvím názorů rodiny a spolupracovníků, mezi nimiž nechybí Alena Šrámková, Josef Pleskot, Lenka Dvořáková nebo Rostislav Švácha.

scénář a režie: Adéla Sirotková // **námět a dramaturgie:** Kamila Teslíková // **kamera:** Patrik Hoznauer, Jan Kníže, David Ployhar // **výkonná producentka:** Olga Grossmannová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková // **účinkují:** Ladislav Lábus, Ivan Kloub, Josef Pleskot, Jiří Lábus, Lenka Dvořáková, Dorota Lábusová a další

Prosinec bude mimo jiné ve znamení oslav 250 let od narození Ludwiga van Beethovena. Jeho přesné datum narození není známo, pokřtěn byl 17. prosince 1770. Ale Beethovenovo jubileum je připomínáno a jeho dílo je koncertně exponováno již od počátku letošního roku. ČT art má připravenou řadu záznamů s vynikajícími podáními děl tohoto výjimečného skladatele.

CESTA ZA BEETHOVENOVÝMI KONCERTY

Norský pianista Leif Ove Andsnes v hudebním dokumentu při čtyřletém nahrávání mistrovského klavírního cyklu vídeňského klasicismu. Účinkuje Mahlerův komorní orchestr, režíruje Phil Grabsky.

BEETHOVENŮV 1. KLAVÍRNÍ KONCERT C DUR

Norský pianista Leif Ove Andsnes hraje a diriguje Mahlerův komorní orchestr ve Dvořákově síni pražského Rudolfiny (2015), režíruje Phil Grabsky.

BEETHOVENŮV 3. KLAVÍRNÍ KONCERT C MOLL

Norský pianista Leif Ove Andsnes hraje a diriguje Mahlerův komorní orchestr ve Dvořákově síni pražského Rudolfiny (2015), režíruje Phil Grabsky.

BEETHOVENŮV 5. KLAVÍRNÍ KONCERT ES DUR

Norský pianista Leif Ove Andsnes hraje a diriguje Mahlerův komorní orchestr ve Dvořákově síni pražského Rudolfiny (2015), režíruje Phil Grabsky.

BEETHOVENŮV ODKAZ SVĚTU

Hudební dokument o nejslavnější symfonii všech dob mapuje řeckého dirigenta Teodora Currentzise, jak studuje toto dílo se svým souborem Musica Aeterna, nebo desetitisícový japonský sbor zpívající s obrovským nadšením závěrečnou Odu na radost, režíruje Christian Berger.

BEETHOVEN: IX. SYMFONIE – KOMPLETNÍ PROVEDENÍ S KARAJANEM

Dirigent Herbert von Karajan nastudoval a natočil tři roky před svou smrtí (1986) Beethovenovu IX. symfonii s Berlínskými filharmoniky a s vynikajícím sólistickým kvartetem, které tvoří Lella Cuberliová, Helga Müller-Molinariová, Vinson Cole a Franz Grundheber.

ANNE-SOPHIE MUTTEROVÁ A HERBERT VON KARAJAN

Zralý mistr taktovky a šestnáctiletá, výjimečně nadaná houslistka ve vzácné symbióze bravurně zvládají nastudování Beethovenova houslového koncertu, režíruje Eric Schulz.

KONCERT K PÁDU BERLÍNSKÉ ZDI

Klavírista a dirigent Daniel Barenboim uvedl krátce po odstranění železné opony koncert Berlínských filharmoniků z Beethovenova díla, režíruje Eric Schulz.

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Výpravné životopisné drama představuje geniálního hudebního skladatele Ludwiga van Beethovena skrze tři formativní období života. Koprodukční snímek se natáčel z většiny v České republice, diváci snadno poznají lokace v Praze, Ploskovicích, Brozanech nad Ohří, Libochovicích, Českém Krumlově, Telči či Doksanech. V titulní roli Beethovena se představí populární rakouský herec Tobias Moretti, režíruje Nikolaus Stein von Kamienski.

TANČÍME

Historie tance ve 20. století

Francouzský dokumentární cyklus věnovaný modernímu tanečnímu umění rozdělený do šesti částí podle titulních témat jednotlivých dílů, jako je tanečnickovo chodidlo, tělo, nahota, tanec sólo, v páru i ve skupině. Nerozebírá tedy dějiny ani současný stav tance chronologicky, ale zkoumá je v jednotlivých dílech specificky s ohledem na tyto dílčí aspekty vždy s určitým historickým vhladem, vstupy současných choreografů i tanečníků a s ukázkami

z tanečních představení, nejen z nových projektů, ale i archivních. Zabývá se jednotlivými přístupy v rámci současné mezinárodní taneční scény a snaží se přiblížit jak klasický balet, moderní výrazový tanec od Isadory Duncanové po Marthu Grahamovou, taneční styly vycházející z podhoubí subkultur, tak i soudobé taneční umění na divadelních scénách a v rámci performance.

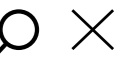
KAPITOLY Z HISTORIE HORORU

Upíři, duchové a démoni aneb to nejlepší z filmových hororů

Známý americký herec, režisér a producent Eli Roth filmové horory nejen rád natáčí, ale především se na ně už od mladých let rád dívá. Tvůrce snímků jako Hostel nebo Přání smrti a přítel Quentina Tarantina, který ho obsadil do svých Hanebných panchartů, je také nadšeným průvodcem cyklem Historie hororu, z něhož uvidí příznivci žánru tři nejzajímavější epizody: Démony, Upíry a Duchy. Eli Roth

vede rozhovory s filmaři a doplňuje je ukázkami hororových filmů, od těch nejslavnějších a nejčastěji citovaných až po ty téměř zapomenuté. Kromě již zmíněného Quentina Tarantina se mezi respondenty objeví spisovatel Stephen King, herečka Linda Blairová, režisér Richard Donner, publicista Leonard Maltin či herec Elijah Wood.

PŘÍBĚHY UMĚNÍ

Šlechtické zahrady, chrámy světla i dobrodružství fresek

Pětidílný francouzský dokumentární cyklus odkrývá příběhy umění, které lze objevit v umné úpravě krajiny, využití světla v architektuře, divadelních stavbách, sakrálních

svatostáncích i v nejstarších freskách na zdech jeskyní či pod troskami starověkých památek.

BRIAN JOHNSON: ROCK NA CESTĚ II

Druhá řada úspěšného cyklu s reportážními portréty slavných hudebníků

Jeden z nejoblíbenějších a neznámějších frontmanů rockové hudby, Brian Johnson, se vrací s novou sérií cyklu Rock na cestě. Zpěvák kapely AC//DC se znovu vydá do světa, aby navštívil šest světoznámých umělců. Johnson tak postupně vyzpovídá Dolly Partonovou, Billyho Joela, Marka Knopflera,

Micka Fleetwooda, Joea Walshe a Paula Rogerse. Každá epizoda nabízí rozhovory a zajímavá archivní videa, ale díky chemii vytvořené mezi Brianem Johnsonem a jeho hosty i mnoho vtipných momentů.

PUNK

Historie nespoutaného hudebního žánru od jeho zrození až po současnost

Dokumentární cyklus Punk přináší historii tohoto hudebního i životního stylu. Jedním z výkonných producentů je výrazný představitel žánru Iggy Pop. Archivy bohatě naplněný cyklus obsáhne všechny období punku v Evropě i Americe

a přináší rozhovory s největšími hvězdami. O své vzpomínky a zkušenosti se podělí třeba Marky Ramone, The Clash, Blondie, Michael Balzary, známý ze skupiny Red Hot Chili Peppers pod přezdívkou Flea, nebo sám Iggy Pop.

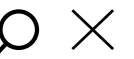
COUNTRY MUSIC

Dokumentární cyklus o vzniku country hudby

Příběh jednoho z nejvýraznějších hudebních žánrů Ameriky přináší dokumentární cyklus Country. Režisér Ken Burns odhaluje historii tohoto stylu už od úplných počátků a prvních hvězd typu Carter Family nebo Jimmieho Rodgersa. Cyklus následně odkrývá příběhy opravdových

legend – Hanka Williamse, Johnnyho Cashe a dalších – až po interprety, kteří formovali současnou country hudbu, jako Willie Nelson nebo Dolly Partonová. Cyklus obsahuje dosud nezveřejněné záběry a fotografie a rozhovory s více než osmdesáti umělci.

OČÍM SKRYTÉ

Televizní film britské režisérky Sally Wainwrightové

Snímek popisuje klíčové období v životě sester Brontëových, jejichž dílo dnes patří do zlatého fondu světové literatury. Nebylo tomu tak ale vždy. Píše se rok 1845 a sestry Charlotte, Emily a Anne žijí na faře v yorkshirském Haworthu společně se stárnoucím otcem ztrácejícím zrak a nezodpovědným, věčně opilým bratrem Branwellem. Bystré a vzdělané mladé ženy ve volném čase a pro vlastní potěchu píšou básně a krátké povídky, literatura je ale stále považována za povolání zcela

nevhodné pro ženu. Neutěšená situace rodiny však sestry přiměje k odvážnému rozhodnutí pokusit se, společenským předsudkům navzdory, v literárním světě prorazit, i kdyby měly zůstat očím veřejnosti skryté. Hlavní role ve filmu přesvědčivým způsobem ztvárnily Finn Atkinsová, Chloe Pirrieová a Charlie Murphiová, v roli otce Patricka Brontëho vystupuje uznávaný Jonathan Pryce, známý z filmů Brazil nebo Zítřek nikdy neumírá.

POUTNÍK – NEJLEPŠÍ PŘÍBĚH PAULA COELHA

Brazilský film o životní pouti mladého Paula Coelhoa, na jejímž konci se tento muž stal vypravěčem fascinujících příběhů.

Paulo Coelho se narodil v Riu de Janeiro roku 1947 do středostavovské katolické rodiny a nic nenasvědčovalo tomu, že se z něj jednou stane světoběžník a jeden z nejčtenějších autorů. Snad krom Paula samotného, který byl už jako náctiletý pevně přesvědčen o své spisovatelské dráze, a to přes silný odpor rodičů. Kvůli jeho rebelantské povaze a nezvyklému chování ho dokonce několikrát poslali do psychiatrické léčebny, ovšem bez valných výsledků. V roce 1964 nastal v Brazílii vojenský převrat, a zatímco junta

zaváděla přísnější opatření proti jakékoliv možné opozici, tehdy sedmnáctiletý Paulo předčasně opouští jezuitské gymnázium, začíná psát své první divadelní hry a živí se jako novinář. O několik let později už je pevnou součástí tamější alternativní kultury, vydává nezávislý New Age časopis a píše texty pro populární rockovou kapelu. Na zdánlivém vrcholu slávy však Paula čeká další tvrdá zkouška a ještě delší cesta za poznáním.

DUNA (DUNE, 1984)

Kultovní film Davida Lynche podle slavné knihy Franka Herberta, od jehož narození uplyne v říjnu 100 let

Holá poušť obývaná gigantickými písečnými červy – planeta Arakis neboli také Duna. Pro všechny by zůstala zcela bezvýznamnou, pokud by se na ní nenacházelo nejcennější bohatství vesmíru – koření, látka umožňující meziplanetární cestování, prodlužující život a dodávající psychické schopnosti. Právě planetu Arakis dostává do svých rukou jako léno významný rod Atreidů po svých úhlavních nepřítelích Harkonnenech. Je to však součást dobře promyšleného plánu, jak Atreidy jednou provždy

vyhladit a připravit je o Arakis. Totiž ten, kdo ovládá Arakis, ovládá koření a ten, kdo ovládá koření, ovládá celý vesmír. Nikdo však nepočítá s mladým Paulem Atreidem, provázeným podivnými vizemi, jehož vychovávala matka z řádu Bene Gesserit a zasvětila jej do technik a tajů jejího tajemného sesterstva. Při příjezdu na pouštní planetu je zřejmé, že se schyluje ke zradě, ale také k naplnění dávného proroctví o mesiáši, jenž má lid Duny osvobodit.

TOHLE JSME MY IV

Rodinné drama pokračuje osmnácti novými epizodami

Seriál Tohle jsme my sleduje životy manželů Jacka a Rebecy Pearsonových a jejich tří dětí, jež přišly na svět v den otcových narozenin. Působivé drama je vyprávěno nelineárním, a tím pádem na sledování náročnějším způsobem. Volně se pohybuje ve třech časových úsecích – 1980 (narození dětí), 1987–95 (dětí rostou), současnost (dětí jsou dospělé) – v jedné scéně se tak můžeme dozvědět

o úmrtí jednoho z aktérů, abychom ho vzápětí sledovali v jiném období. Silně napsané postavy jsou nesmírně živé, uvěřitelné, a přestože mají řadu negativních rysů, jejich postoje jsou vesměs pozitivní. Všechny jsou bezchybně obsazeny a přesvědčivě ztvárněny svými hereckými představiteli.

Kulturní web, který má názor a tvář.

ctart.cz

žijeme kulturou a uměním

Přináležíme ke kanálu ČT art, jehož podrobný **program** také každý den přinášíme, včetně tipů z jeho nabídky.

A máme svůj unikátní **obsah**.Točíme **video** o mladých umělcích.Naše **texty** se snaží mít názor, ne však předsudky.**Streamujeme** kulturní události.V cyklu **Jedna báseň** autoři a autorky čtou ze svých nových sbírek.Série **Artchiv** vytahuje z archivu ČT historická videa.Máme satirické kulturní zpravodajství **AZ News**.

Antonín Tesař, Karel Veselý, Josef Chuchma, Táňa Zabloudilová, Olga Stehlíková, Vít Schmarc... to jsou některá z autorských jmen, s nimiž se na ctart.cz můžete pravidelně potkávat.

ctart.cz

Ideje, nikoliv ideologie – to je ctart.cz!

kontakt pro média je **art**

Ondřej Bambas

tel.: (+420) 261 137 527

mob.: (+420) 724 708 703

ondrej.bambas@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2020